

ЕВЪРЕТ ОУЕНС КОНТРОЛ

Превод: Василена Сиракова, Мария Радулова

chitanka.info

Пушър се признава за виновен за извършването на четиринайсет перфектни убийства, които изглеждат на пръв поглед като самоубийства. Пушър знае прекалено много подробности, за да си е измислил всичко това. Но как ги е извършил? Специален агент Скъли смята, че мъжът е егоцентричен маниак и лъжец. Партньорът ѝ Мълдър има друго обяснение. Той е убеден, че Пушър е опасен убиец, който обладава огромна мощ за контрол над съзнанието и по този начин внушава на жертвите си да се самоубиват. Но тъй като не разполага с необходимите доказателства, за него има само един начин да докаже правотата си — да се изправи срещу Пушър...

Преди да разбере какво става, е едно-единствено рязко движение, агентът се пресегна, сграбчи пистолета, насочи го към слепоочието си и дръпна спусъка.

Отчаяният писък на Скъли „не“ се сля с краткото прищракване на барабана.

Тя се свлече на стола. В този момент Мълдър можеше да бъде с пръснат череп. Обърна се и яростно изкрещя срещу Моудъл:

— Върви по дяволите, копеле мръсно!... — Сетне отново повтори отчетливо: — Мълдър, дай ми пистолета.

Посегна да го вземе, но полицаят я изпревари и го грабна. Последва секунда... опияняваща секунда... в която можеше да насочи оръжието срещу Пушър и да приключи веднъж завинаги всичко. Можеше да използва моментното му изтощение...

В следващия миг Моудъл отново се усмихваше с хищническата си усмивка. Предстоеше му най-забавната и най-ужасяваща част от играта. Впи поглед в жертвата си.

Мълдър насочи пистолета към Скъли.

ПЪРВА ГЛАВА

Федерален агент Уил Колинс сложи бурканче течен шоколад в пазарската количка, като същевременно не откъсваше поглед от заподозрения в убийство мъж от другата страна на пътеката. Изчака го да напълни кошницата си с кутии от високоенергийната протеинова напитка „Карбобууст“, след което се приближи достатъчно, за да може да чува как заподозреният си тананика тихо — в такт с леката музика, която изпълваше магазина.

Мъжът опразни лавицата и се запъти към гишето за самотаксуване, като все така продължаваше да си припява. Колинс изчака малко, после повторно скъси разстоянието между тях. Друг федерален агент в цивилно облекло беше застанал пред мъжа и небрежно си чакаше реда да плати за един хляб и едно списание.

Заподозреният — сега вече приклепач от двете страни — остави кошницата си за момент и взе от рафта един брой на списание „Уикли уърлд информър“. От корицата го гледаше издължено лице с хлътнали очи. Заглавието оповестяваше наличие на живот на други планети. Мъжът спря да си тананика и се подсмихна. Вдигна глава и тогава съзря червено-сините светлини на полицейската кола, която се мяркаше като перка на акула над покривите на останалите автомобили на паркинга. За пръв път лицето му промени изражението си. Усмивката му рязко придоби зловец оттенък.

Да започваме тогава, промърмори на себе си.

Протегна ръка, сграбчи правоъгълното парче велкро върху якето на мъжа отпред и дръпна. Платът поддаде. Отдолу се показаха инициалите ФБР.

Като по даден знак двамата федерални агенти се нахвърлиха върху мъжа и го притиснаха с лице към касата. Без да оказва съпротива, той се остави да му надянат белезниците. Останалите клиенти зяпаха глупаво полицаите, които нахълтаха в магазина с извадени пистолети и закрепяха: „Полиция! Залегни!“.

Акцията приключи без усложнения. *Като по книга*, помисли си агент Колинс.

Автоматичната стъклена врата на магазина се отвори и в помещението нахълта главен агент Франк Бърст, широкоплещест мъж около петдесетте.

— Ти си Пушър, предполагам — обърна се той към заловения, все още притиснат по лице престъпник.

Мъжът извърна глава и изкриви лице в някакво уродливо подобие на усмивка.

— Пък ти трябва да си Франк Бърст. Ей, ама страшно име имаш, от мен да знаеш!

Бърст беше свикнал с престъпници с характер. Нямаше лесно да позволи на Пушър да го изкара от кожата му.

— Агент Колинс — обърна се той към младия полицаи, — прочети му правата и го разкарай оттук!

Колинс подкара Пушър към изхода. Последва ги цяла процесия от местни полицаи и федерални агенти.

— Май смятате, че ме заловихте, а? — Иронията в гласа на Пушър беше очевидна.

Въпреки множественото число, явно бе, че подигравката е насочена към Бърст. Скрытата заплаха — също.

— Искам го окован от глава до пети! Искам и специална затворническа кола — даде нареждане Бърст.

Екстремните мерки за сигурност като че не впечатлиха особено Пушър. Равнодушно се остави да го поведат сред тълпата от насъбрали се зяпачи.

Няколко коли бяха натоварени със задачата да го ескортират. Бърст се качи в последната. На шофьорското място седна заместник-шерифът.

Беше настъпил следобедният час пик и улиците на Лаудън, Вирджиния, бяха задръстени от движение. В началото на полицейската колона три патрулни коли чакаха да завият вляво по натоварената магистрала. Бърст започваше да се изнервя. Зад него, от другата страна на желязната преграда, седеше Пушър.

— Виж какво — каза Бърст, — наистина ще ме улесниш, ако ми кажеш истинското си име.

Мъжът сви рамене и се зазяпа през прозореца.

— Пушър си е добре — каза най-после и насочи вниманието си към шофьора. — Ей, шерифе! Просто трябва да ти го кажа. Цветът на униформата ти... толкова успокояващо син е...

Заместник-шерифът изсумтя и даде газ, тъй като първите коли най-после бяха успели да завият.

— Не, без майтап — продължи Пушър. — Аз ги забелязвам тия неща. Такова едно особено синьо. Отпускащо... спокойно. Мисля, че го наричат „лазурносиньо“.

Имаше нещо в гласа на Пушър, което притесняваше Бърст. Тази напевност, това безметежно спокойствие... Заместник-шерифът като че не забелязваше нищо.

— Добре, разбрахме — изключително приятно синьо — прекъсна го Бърст, като гледаше навън с растящо безпокойство. — И какво му става днес на това движение?

Мъжът отзад продължаваше да гледа втренчено през прозореца. Малка капчица пот се стичаше по слепоочието му.

— Лазурносиньо — повтори той още по-приглушено.

На завоя движението съвсем се претовари. Колите профучаваха покрай тях. Освободи се достатъчно място да завият... ако не беше огромният светлосин камион, който с грохот се зададе по магистралата и им препречи мястото.

— Лазурносиньото ми носи усещане за морски бриз — дойде гласът от задната седалка. — Нежен морски бриз...

Сега вече Бърст не издържа:

— Ей, я стига си дрънкал!

— Лазурносиньото е нежен бриз — продължи Пушър, без да обръща внимание на агента. Вниманието му беше изцяло съсредоточено върху шофьора.

Думите на Пушър отекваха странно в главата на заместник-шерифа. Можеше да се закълне, че усеща нежния полъх на морския бриз, въпреки че прозорците бяха затворени. Притвори очи и ето че камионът, който му пречеше да завие, изчезна. Изчезна и грохотът на колите. Чуваше само тихото, успокояващо шумолене на хладния бриз. В следващия миг зави по магистралата.

На задната седалка Пушър се извъртя, протегна крака срещу вратата и напъна. Бърст се обърна точно на време, за да види ведрата

усмивка, застинала на лицето на помощник-шерифа и камиона, изпълнил цялото предно стъкло.

— Спри! — изкрещя Бърст.

Чу се свистене на спирачки и камионът се вряза в патрулната кола с оглушителен шум. Последното нещо, което видя Бърст, преди да изгуби съзнание, бе рекламният надпис, изписан с огромни букви на каросерията: „Лазурен бриз“.

ВТОРА ГЛАВА

Снимката на екрана изобразяваше падналия по корем на асфалта помощник-шериф. Кръвта беше навсякъде. Лицето на агент Бърст беше подуто и изранено, носът му — счупен, а множество разкъсвания набраздяваха бузите и шията му. Все пак се опита да обясни на агентите Фокс Мълдър и Дейна Скъли какво точно се бе случило.

— Изгубих съзнание, когато камионът ни удари. Заместник-шериф Скот Кърбър беше смъртно ранен. Но преди да умре той успя да изпълзи от колата и да извади ключовете от джоба си. Сякаш последното нещо, което трябваше да направи преди смъртта си бе да отключи белезниците на затворника и да го пусне да избяга.

Колкото повече разказваше, толкова повече растеше гнева на агент Бърст, но накрая успя да се овладее.

— Тоя тип нарича себе си Пушър — добави вече по-спокойно.

Агент Мълдър замислено потупа слепоочието си с гумичката на молива, който държеше.

— Какво знаем за него?

— Обади се преди около месец — отговори Бърст. — Призна се за виновен за няколко наемни убийства през последните две години.

— Искал е да се предаде? — попита Скъли.

— Не, по-скоро се хвалеше — отговори Бърст. — За него това е игра. Работата е там, че всички тия негови „убийства“ всъщност бяха вече регистрирани като самоубийства.

Агент Скъли се опита да проумее чутото.

— Значи този човек е луд?

Бърст съзнаваше, че всичко това е доста странно. Ето защо се беше обърнал към Мълдър и Скъли. Всички в Бюрото бяха чували за странните и необясними случаи, които попадаха в *Досиетата Х*.

— Не. Той знае прекалено много за всеки един от случаите — обясни Бърст. — Прекалено много детайли, известни само на полицията.

Сега вече Мълдър се заинтригува сериозно. Това, което първоначално изглеждаше като обикновено бягство, беше започнало да звучи доста по-сложно. Наведе се напред в стола си и се замисли. Скъли продължи да търси логично обяснение.

— Каква е връзката между този Пушър и убития заместник-шериф?

— Никаква, поне доколкото ми е известно. Кърбър беше добро ченге.

— Тогава защо е освободил затворника? — попита Скъли.

Бърст замълча. Знаеше, че все някога ще се стигне до този въпрос, а неговата собствена теория влизаше в противоречие с всичко, на което се беше опирал през годините си на работа. Постави в апарата нов диапозитив. На екрана се появи синият камион.

— Пушър говореше за лазурносиния цвят. Как му напомнял за бриз или нещо подобно. — Бърст затърси в паметта си. — Постоянно повтаряше „Лазурносиньото е нежен бриз“. Отново и отново. Точно тогава Кърбър налетя на камиона.

Следващият диапозитив показваше надписа „Лазурен бриз“ в близък план. Мълдър отмести поглед от екрана и погледна Бърст.

— Искате да кажете, че му го е внушил? Че някак си го е накарал да го направи?

— Накарал? — Скъли повтори със съмнение. — Как?

— Наистина — как? — Бърст поклати глава. — Вече не съм сигурен какво говоря. Нямам много опит в тия работи. Просто искам да го заловя.

Бърст натисна дистанционното и на екрана се появи нов диапозитив. Върху капака на катастрофиралата патрулна кола бяха изписани с кръв буквите НИНОР.

— Имате ли някаква идея какво може да означава това? — попита Бърст.

Мълдър се взря в образа. Сетне стана и се приближи до прожекционния апарат. Извади диапозитива, обърна го обратно и пак го постави. Образът, който сега се появи на екрана, беше наопаки.

Бърст все още нищо не разбираше.

— РОНИН. Е, и?

— Ронин. Самурай без господар — поясни Мълдър.

Скъли погледна недоверчиво Мълдър, който отвърна на нейния скептицизъм със свиване на рамене.

— Какво? Не си ли гледала филми за самураи?

— И все пак — какво ще рече всичко това? — попита Скъли.

— Ще рече, че съм 99 процента сигурен какво залепа нашия човек по стените си!

ТРЕТА ГЛАВА

Холи Патън — жената, която отговаряше за архива на ФБР — отнесе в офиса на Мълдър всички броеве на списание „Ронин“ от последните пет години, без да пита защо му трябва. Не искаше и да знае. По време на работата си за ФБР беше изпълнявала доста чудати поръчки за *Досиетата Х. Каквото и да представлява тази, така или иначе не е по-странна от останалите*, помисли си Холи.

Мълдър и Скъли си разделиха списанията на две. Все още не знаеха какво всъщност търсят, но Мълдър беше сигурен, че тъкмо в тях ще открият ключ към разрешаване на случая.

— Хей, я виж тук — възкликна Скъли, като сочеше корицата на един от броевете. — „Как да обезопасим дома си срещу снайперисти“.

— Трябва да ти призная, Скъли, че всъщност поисках списанията заради картинките. — Мълдър ѝ подаде снимка на полугола гърла, сладно обгърнала димящ Узи.

Няколко часа по-късно Скъли вече беше изписала с бележки един куп листове. Мълдър нямаше нужда да си води записки, тъй като притежаваше фотографска памет, и внимателно преглеждаше всяка страница за улики. Когато Холи Патън се върна с нова купчина списания, тя завари двамата агенти дълбоко погълнати от работата си.

— Ето и останалите — каза тя тихо, за да не ги обезпокои.

Скъли вдигна очи и неволно се втренчи в ужасната рана, покриваща част от лицето на Холи. Жената се размърда нервно, когато усети погледа на Скъли върху себе си.

— Съжалявам... не можех да не забележа — извини се Скъли.

Холи беше разказвала историята толкова пъти през последните два дни, че вече се бе уморила.

— Този уикенд бях в Джорджтаун — обясни тя. — Някакъв тип ме нападна и ми задигна чантата.

Скъли изказа съжалението си. Мълдър, естествено, попита за подробностите.

— Хванаха ли го?

— Кога ли са го правили? — отговорът на Холи дойде спонтанно. — Така де... без да се обиждате.

Холи се усмихна горчиво. Не обичаше да си припомня случилото се. Запъти се към вратата, като се чудеше каква прическа би могла да закрие раната. Мълдър отново насочи внимание към списанията. Скъли дълго гледа след Холи, после и тя се върна към работата си.

— Мълдър, все още не съм сигурна какво точно търсим!

Без да вдига поглед, Мълдър отговори:

— Самураите без господар би трябвало да пускат съобщения и...

— Съобщения за какво? — прекъсна го Скъли. — И как всъщност този Пушър е успял да накара един, по общо мнение, честен полицаи, да го освободи?

Скъли погледна партньора си през масата. Едва забележима усмивка се плъзна в ъгълчетата на устните ѝ.

— Сигурна съм, че *ти* имаш теория.

Мълдър сви рамене.

— Силата на внушението не познава граници. Науката за хипнозата е изцяло основана върху него. На същия принцип действат и телевизионните реклами. Насаждат мисли в главите ни.

— Да убедиш някого да си купи сапун не е същото, като да го накараш да катастрофира — възрази Скъли.

— Но механизъмът на внушение е същият. Във втория случай просто е по-могъщ. Виж, Скъли, нашият човек нарича себе си Пушър^[1]. Дали не е защото внушава на хората да правят каквото той поиска?

Доводът не мина пред Скъли.

— Мълдър, ако този тип може наистина да налага волята си, защо тогава е предизвикал катастрофата, докато самият той е бил в колата?

По изражението на Мълдър Скъли разбра, че партньорът ѝ все още нямаше обяснение на този факт.

— Може би е искал да избегне затвора *на всяка цена*.

Мълдър загради нещо с флумастер.

— Виж това. — Той посочи избраната обява и я прочете на глас: „РЕШАВАМ ПРОБЛЕМИ. ОСУ. (703) 555-0145; (703) 555-0118; (703) 555-0177“.

— ОСУ? Охайски свободен университет? — предположи Скъли.

— Не мисля — отговори Мълдър. — Това е телефонен код в Северна Вирджиния. Обявата се повтаря във всеки брой от април 1994 година.

— От тогава са регистрирани убийствата — каза Скъли.

— ОСУ... — Мълдър се замисли. Стана и започна да се разхожда напред-назад в полутъмния офис. Повтаряше буквите като мантра. — О... С... У, О... С... У.

Внезапно спря като закован. Нещо беше привлякло вниманието му. Взе от рафта японско-английския речник и прокара пръст по редовете.

— О-С-У. Осу. Японската дума за „бутам“.

Мълдър и Скъли кръстосаха погледи. Знаеха, че това е техният човек. Скъли проговори първа.

— Да проверим номерата.

Мълдър затвори речника.

[1] push — бутам, тласка, насилва, налагам (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Паркингът пред Фолс Чърч, Северна Вирджиния, беше безлюден от часове. Уличните лампи осветяваха слабо двамата федерални агенти в закрития автомобил. Мълдър се беше отпуснал върху кормилото. Щеше му се да не бяха на толкова очебийно място, но просто нямаше друг начин да наблюдават уличния телефон, чийто номер бяха намерили в обявата от списание „Ронин“. Скъли дремеше до него, главата ѝ бе доверчиво отпусната на рамото му. Не искаше да я буди. Извади клетъчния си телефон и набра номер.

В същия момент телефонът в другия край на паркинга започна да звъни. Мълдър го остави да звънне пет или шест пъти, преди да затвори с въздишка. После побутна Скъли по рамото. Тя бързо отвори очи леко смутена от факта, че е използвала Мълдър вместо възглавница. Разтърси глава, за да се разсъни, протегна се и погледна към уличния телефон.

— Колко е часът?

— Три без двайсет — отговори Мълдър.

— За сега нищо, а?

— Нищо. Нито тук, нито на останалите два телефона. Говорих с Бърст. Той смята, че са ни пратили за зелен хайвер.

В момента, в който млъкна, двамата агенти чуха слабото звънене на телефона отсреща.

— Това не си ти, нали? — попита Скъли.

Мълдър поклати глава. Възможно най-бързо двамата изскочиха от колата и се спуснаха през паркинга към телефона. Мълдър вдигна слушалката.

— Ало? — каза и едновременно с това пусна миниатюрния си касетофон.

— Вий двамата цяла нощ ли ще стоите там? — попита гласът отсреща.

Мълдър кимна на Скъли. Тя извади клетъчния си телефон и поиска проследяване на линията.

— Я не се занимавайте повече с мен! — продължи гласът. — Доста далеч съм. Въпреки че ви наблюдавах до преди около час.

Убиецът от другата страна на линията изглеждаше крайно доволен от себе си. Мълдър го остави да продължи.

— Ти и твоята партньорка май сте доста близки, а? Добре ли се сработвате?

— Кой пита? — Мълдър се наведе, за да даде възможност и на Скъли да следи разговора. — Как се казваш?

— Съжалявам, ченге. Не е толкова просто. Следвай моите малки жокери... да видим колко те бива. За сега се справяш добре!

Мълдър обмисляше различни начини да задържи Пушър на линията, докато проследят обаждането.

— Защо трябва да доказвам дали ме бива? Това игра ли е? Искаш да бъдеш открит?

Отговор не последва, така че Мълдър продължи:

— Е, къде ми е следващия жокер?

— Точно пред теб. Следвай пръстите си, ченге!

Чу се прещракване и след това сигнал „свободно“. Пушър беше затворил. Скъли размени няколко думи по клетъчния телефон и прекрати връзката.

— Не са успели да проследят разговора.

Мълдър кимна, но мислите му бяха другаде.

— Следвай пръстите си... — повтори той.

— Може би телефонния указател? — предположи Скъли.

Само че такъв в кабината липсваше. Явно не беше това. Оставаше самият телефон.

— Кой последен е използвал този телефон? Ами ако е бил той?

Скъли обмисли предположението. Набра няколко цифри на телефона си и се обади в централата на ФБР.

— Пак съм аз. Можете ли да проверите последния номер, на който са се обаждали от тук?

Изчака няколко минути, преди да чуе две кратки позвънявания по уличния телефон. Двамата с Мълдър вдигнаха. От другата страна се включи телефонен секретар. Гласът беше женски, с много силен южняшки акцент.

„Здравейте, тук е голф клубът на въздържателите. Работното ни време е от седем сутринта до полунощ, от понеделник до...“

Съобщението продължи, но Скъли вече не слушаше. Обърна се към Мълдър.

— Така, значи освен убиец си имаме и играч на голф.

Мълдър се усмихна.

— Да вървим, ченге.

ПЕТА ГЛАВА

Акио Охга не можеше да разбере американците. Въпреки че говореше перфектен английски и беше прекарал почти цяла година в Съединените Щати, той все още се чудеше на американската психика. Джентълменът пред него беше живият пример. Охга и неговите съдружници бяха дошли да поиграят голф за отмора, за малка почивка от напрегнатата работа. Когато американецът приближи и ги попита дали може да се присъедини към тях, първоначалният импулс на Охга бе да му отвърне, че това е частно парти и че ако пожелае, американецът би могъл да си избере коя да е от две дузини свободни дупки по игрището. Очевидната наглост на мъжа се стори оскърбителна за Охга. И все пак имаше нещо в гласа на този човек. Нещо, на което не можеше да се устои. Преди да разбере какво става, Охга чу гласа си да казва „За нас ще бъде удоволствие“. Американецът се поклони и му благодари. И то на японски!

Охга пристъпи към топката, пое дълбоко въздух и се опита да се отпусне. Стори му се странно лесно. Удивително бързо се съсредоточи върху удара. Внимателно се прицели. Потрепването, което обикновено съпътстваше замаха със стика, изчезна като по чудо. Замахна уверено и гладко. В момента, в който удари вече знаеше, че ударът му е брилянтен.

— Добра топка! — възкликна американецът. Каза го рязко и все пак... приятелски. Това беше друга черта на хората тук. — Силна! — допълни.

Топката прелетя през игрището и се приземи върху тревата. *Не е зле*, помисли си Охга. Американецът пристъпи напред за удар, въпреки че не беше негов ред. Никой не спомена това очевидно неспазване на етикета.

— Добре сега. Да видим дали мога да използвам тази неразрешена топка. Вътрешността ѝ е от уран или нещо подобно — не знам точно. Ще бъде точно като спътник — извика Пушър.

Охга се опита да прецени Пушър както преценяваше бизнес конкурентите си. Нищо особено във външния му вид: както толкова много американци той беше леко отпуснат, облечен малко неподходящо в спортна риза, сини дънки и високи обувки за тенис. Кафява коса, сини очи. Не много висок. Охга предположи, че е около 30 — 35-годишен. При нормални обстоятелства японецът би го определил като директор на малка фирма, но имаше нещо нередно в поведението му — американецът едновременно изискваше и потискаше вниманието. Неговата агресивност се набиваше най-много на очи.

Пушър размаха своя стик и обходи с поглед игрището. Тогава го видя. Слънчево отражение, едва забележимо движение. *Крайно време беше*, измърмори на себе си. Беше започнал да се чуди дали не трябваше да начертае карта за федералните и да им я изпрати по факса. Преди около двайсетина минути най-после бе усетил миризмата на започващ лов.

Но Пушър не искаше да позволи някой да му прекъсва играта точно когато намери достойни партньори — мъже, които владееха изкуството да се състезават. Реши да продължи, дори и само за няколко минути.

Около триста метра по-нататък двама агенти от специалните части към ФБР се придвижваха към целта си безшумно, плътно прилепнали до земята, с преметнати на гръб пушки. Бяха облечени в зелено-кафяви маскировъчни костюми, което ги правеше почти невидими дори един за друг. Нямаше как да знаят, че вече са забелязани.

Пушър не се притесни много. Реши да достави на своята японска публика възможността да се наслади на един последен удар. Този път обаче не изчака да види къде ще се приземи топката. Обърна се, поклони се леко на партньорите си и се отдалечи бързо. Четиримата японски бизнесмени се вгледаха с празни погледи един в друг. Никой не си спомняше чий ред всъщност беше. В другия край на игрището един от специалните агенти съзря четиримата мъже, но не и своята мишена. За сметка на това обаче, почти беше улучен от летяща топка за голф, която падна току до него.

Още три спецченгета с черни защитни униформи и маски се промъкваха през храстите около административните сгради, които

заедно с игрището образуваха целия комплекс на голф клуба. Бяха получили инструкциите си два часа по-рано. Мъжът, когото преследваха, беше отговорен за няколко смъртни случая, включително и за смъртта на полицай. Безшумно, но решително, те се придвижваха през игрището, като носеха своите МР5К пред себе си. Когато достигнаха до главната сграда в комплекса, командирът направи знак на останалите двама и триото се раздели. Останал сам, агентът зави зад ъгъла и се озова пред бараката за инструменти, чиято врата беше леко отворена. Притисна гръб до стената и се запромъкна към входната врата. Пое дълбоко въздух и нахълта вътре. В тъмнината се мярна фигура. Тялото беше полузакрито в мрака, но беглият лъч дневна светлина, който се процеждаше през вентилационната шахта, осветяваше слабо част от него.

Федералният агент изкрещя:

— Не мърдай! Залегни!

Прицели се и насочи червената лазерна точка на снайпера точно към сърцето на престъпника. Мъжът беше вдигнал ръце, но лицето му оставаше все така скрито в мрака.

— Хей, хей, хей, по-полека. — Гласът на Пушър долетя от тъмнината. — Спокойно. *Спокойно*.

Полицаят не искаше да бъде спокоен. Искаше да дръпне спусъка. Да простреля убиеца на заместник-шерифа. И защо не е на пода, както му изкрещя? Не вижда ли пушката? Не вижда ли червената светеща точица около сърцето си? Защо той, федералният агент, не можеше да го направи? Трябва да стреля, най-малкото да стреля в рамото му и да го повали.

— Нека видя лицето ти — прошепна Пушър, като направи крачка напред.

Сега полицаят можеше да види очите му. От светлината лицето на Пушър сякаш излъчваше сияние и полицаят се втренчи в него като омагьосан. Все още можеше да мисли, все още имаше представа какво става наоколо, но някаква по-могъща воля от неговата контролираше съзнанието му. Стоеше там, изпълнен с ужас, а крайниците му постепенно отказваха да му служат. Все по-надолу и по-надолу се спускаше червената точка, докато накрая замръзна в краката на полицая. Шлемът му издрънча върху циментовия под, преобърна се няколко пъти и спря до подпряната в ъгъла косачка.

— Така е добре — усмихна се Пушър. — Успокой се.

Ръцете на полицаая се протегнаха и свалиха черната найлонова маска, която покриваше лицето му.

Пушър го позна веднага. Усети същото присъствие — ченгето, което го бе арестувало в магазина. Как ли се казваше? Не му отне много време да се сети.

— Хей, Колинс — започна Пушър. Въпреки че капчици пот се стичаха по слепоочията му, гласът му звучеше непринудено и бодро. — Виж, искам да те помоля за нещо.

Избута с крак към Колинс туба бензин и продължи с мрачна усмивка:

— Ще ми направиш ли услуга?

Отвън Мълдър, Скъли и Бърст сновяха из голф комплекса с извадени пистолети. Скъли го видя първа. Очите ѝ се разшириха при вида на сцената, която се разиграваше пред бараката за инструменти.

— Мълдър! — извика тя.

Агент Колинс беше застанал в средата на пътеката. Държеше в ръцете си туба бензин и се поливаше от глава до пети. Капчиците блестяха на слънцето по лицето и косата му. Дрехите му бяха просмукани от течността. Устните му трепереха.

— Колинс?! — изкрещя Мълдър.

— Какво по дяволите...? — започна Бърст.

Колинс се движеше като робот. Изтощен робот. Вцепенен и бавен.

— Господи! — простена. — Господи!

Полицаят захвърли тубата на една страна. При това движение той се обърна и тримата федерални агенти можаха да видят какво държи в другата си ръка: запалка.

Мълдър, Скъли и Бърст замръзнаха безпомощно по местата си. Видяха как Колинс вдига ръка и щраква запалката. Появи се искра, която мигом угасна. Мощна конвулсия разтърси тялото му.

— Спрете ме, моля ви!

Скъли осъзна, че всеки опит да спасят Колинс ще завърши с двойна жертва. Спомни си, че бе видяла в една от постройките пожарогасител. Втурна се към сградата. Колинс щракна за втори път запалката.

— Колинс, какво по дяволите правиш? — повтори Бърст.

Полицаят не отговори.

— Пусни я! Пусни я долу! — заповяда Мълдър.

Но Колинс щракна отново и този път малко синьо пламъче близна въздуха заплашително. Затвори очи. Вътре в мозъка му се водеше битка, която губеше. Направи последен опит да възвърне контрола над тялото си. Единственото, което постигна, бе да поклати глава в едно отчаяно предсмъртно „Не“ и да поднесе запалката към гърдите си.

Пламъците го погълнаха мигновено.

Скъли беше на около двайсетина метра, когато Колинс се превърна в горяща факла. Тя дотича, насочи пожарогасителя към тялото и го обля с бяла пяна. Мълдър хвърли шлифера си върху гърчещия се полицай, за да потуши остатъка от огъня. Скъли коленичи, раздра дрехите му, и с риск да обгори ръцете си, започна да му дава първа помощ.

Косата на Колинс беше почти напълно изгоряла, а лицето му беше обезобразено от грозни мехури. Скъли знаеше, че е изпаднал в шок. Мяташе конвулсивно главата си и повтаряше „Запали... запали... запали“.

Бърст крещеше в телефона:

— Изпратете линейка! Да... сериозно е. Много сериозно. Пратете хора!

Мълдър се чувстваше безпомощен. Тук Скъли имаше думата и той го знаеше. Гледаше овъгленото тяло на Колинс и не можеше да повярва на очите си. Неочаквано чу пронизително изсвирване на клаксон. Вдигна поглед. На паркинга отсреща беше спряла кола. Мълдър се спусна към нея, следван по петите от двама полицаи. Приблужи се предпазливо, сграбчи вратата с една ръка, а с другата извади пистолета си.

— Федерална полиция!

Пушър седеше на шофьорското място. Главата му бе паднала върху кормилото и бе задействала клаксона. Когато го изправи назад и звукът спря, Мълдър чу думи, от които кръвта му се смрази:

— Запали... запали... запали.

Агентът беше виждал и по-приятни гледки. Мъжът пред него бе смъртнобледен и дишаше като току-що финиширал спринтьор. Лицето

му лъцеше от пот. Очите му бяха хлътнали и подути. Най-после събра достатъчно сили, погледна Мълдър, усмихна се уморено и прошепна:
— Залагам пет долара, че ще се измъкна.

ШЕСТА ГЛАВА

Предварителното разглеждане на делото щеше да се състои в сравнително новата сграда на съда в Александрия, щата Вирджиния. Малката зала беше отрано пълна с колеги на Колинс, които тъкмо му бяха ходили на свиждане в болницата. Ложата на съдебните заседатели бе все още празна. Във Вирджиния имаше закон, според който в предварителните съдебни процеси съдиите трябваше да решат дали са налице достатъчно доказателства за задържане на заподозрения.

Агент Бърст седна до прокурора в момента, в който съдебният пристав призова Пушър да стане и обяви на висок глас името и адреса му:

— Робърт Патрик Моудъл, Роузнийт авеню 3083, апартамент 9, Александрия, Вирджиния.

Мълдър беше седнал на втория ред до Скъли. Всеки път се удивляваше на факта колко прилично могат да изглеждат престъпниците, когато работата допре до съда. Де да беше видял съдията запотения и арогантен убиец, когото Мълдър залови в колата! В спретнатия си костюм и безупречното си поведение сега Пушър приличаше много повече на застрахователен агент, отколкото на социопат.

Мълдър беше призован сред първите свидетели. Съдията — прочут с професионализма си мъж на средна възраст — се обърна към него:

— Агент Мълдър, смята ли ФБР подсъдимия за виновен по обвинението в извършване на четиринайсет убийства?

— Да, Ваша Милост.

Веждите на съдията се склчиха над очите му, докато преглеждаше досието пред себе си.

— Във всеки един от случаите следователят е установил самоубийство.

Мълдър долови въпроса в тона и побърза да уточни:

— Ние смятаме, че всъщност се касае за убийства, Ваша Милост.

— Вие смятате? — Съдията беше озадачен. — Имате ли доказателства?

— Разполагаме с аудиокасета, на която подсъдимият признава, че е извършил убийствата. Не може да става и дума за грешка. Той знае факти, известни само на полицията. И не на последно място, Ваша Милост, нито една от жертвите не е страдала от депресия. Нито една от жертвите не е посещавала психиатър. Никой не е оставил бележка. И никой от тях не е посягал на живота си преди това. Случаите трудно биха могли да се вместят в рамките на класическия тип самоубийство.

Адвокатът на Моудъл, уважавана заради чувството си за справедливост дама около четирийсетте, се изправи, погледна за последно в папката си и заговори:

— Ваша Милост, една от тези така наречени жертви се е хвърлила под влак. На перона е било пълно с хора, имало е около стотина свидетели. Никой дори не я е докосвал.

Скъли наблюдаваше цялата сцена с нарастващо безпокойство от очевидния факт, че здравата логика накланя везните в полза на защитата.

Мълдър не се предаваше.

— Но вашият клиент е бил там...

— Кое то само обяснява как е узнал подробности около случая!
— прекъсна го адвокатката.

Съдията се наведе припряно напред.

— Какво е вашето заключение, агент Мълдър?

— Смятам, че всички тези хора са умрели, защото господин Моудъл им е внушил така.

Съдията не беше сигурен дали е чул правилно.

— Внушил?

Скъли наведе глава.

Прокурорът се опита да скрие усмивката си като се престори на особено заинтригуван от една гънка върху вратовръзката си.

Мълдър остана напълно невъзмутим.

— Този мъж призна, че е наемен убиец. Вярвам, че той притежава уникална способност за внушение, която му помага да налага волята си и да тласка своите жертви към самоубийство.

Адвокатката не можа да се сдържи и се усмихна.

— Не вярвам в това — каза тя и по тона ѝ пролича, че се забавлява.

Съдията погледна свидетеля над очилата си.

— Имате ли какво още да допълните?

Мълдър реши да изиграе най-силния си коз.

— Вчера офицер от специалните части на ФБР се самоzapали, подтикнат от обвиняемия. Аз бях свидетел. — Мълдър посочи Скъли, Бърст и останалите полицаи. — Тя също.

Бърст забеляза, че всички агенти в залата се размърдаха нервно, когато се оказаха в ролята на потенциални свидетели. Но нямаше да се предаде лесно — прекалено далеч беше стигнал.

— Имаме признанията на Моудъл! — извика той.

Младият прокурор, който стоеше до него, го хвана леко за рамото и го накара да се успокои. Не биваше да изпуска нещата от контрол, ако искаше да постигне нещо в този процес.

— Ваша Милост — намеси се той, — молим съда за отсрочка, докато завършим разследването си и се сдобием с нужните доказателства, а дотогава настояваме господин Моудъл да бъде задържан по силата на своите признания.

Съдията насочи вниманието си към Робърт Моудъл. Без да издава своето отношение към показанията на Мълдър, той съзнаваше, че аудиокасетата със самопризнанията е достатъчно доказателство да задържи подсъдимия за няколко дни.

— Какво ще кажете за касетата, господин Моудъл? Признал ли сте тези четиринайсет убийства?

Адвокатката прошепна нещо в ухото на Моудъл и го остави да говори:

— За съжаление да, Ваша Милост. — Моудъл придоби засрамен вид. — Не че си спомням де...

Защитата обясни:

— Моят клиент иска да каже, че всичко е било чисто и просто пиянски брътвежи, Ваша Милост.

Мълдър на свой ред реши да заложи на логиката:

— Пиянски брътвежи? Ваша Милост, та обвиняемият знае подробностите по всеки случай!

Адвокатката отново прекъсна Мълдър:

— И Робърт ужасно съжалява за неприятностите, които тази негова малка волност е причинила.

Моудъл изглеждаше искрено разкаян. Зад него полицаите зашумяха недоволно.

Съдията се втренчи в обвиняемия.

— Признавате ли се за виновен?

— *Не. Невинен съм.*

На Мълдър не му харесваше това, което ставаше отпред. Всъщност той не бе съвсем сигурен какво точно вижда. Погледът на съдията стана някак... празен. И този глас... толкова успокояващ, убедителен. Говореше на съдията като на добър стар приятел.

Мълдър знаеше какво ще бъде решението още преди да го чуе.

СЕДМА ГЛАВА

Във фойето пред съдебната зала Робърт Моудъл прие поздравленията на адвокатата си и ѝ благодари за добре свършената работа. Тя го потупа окуражително по рамото и се отдалечи с бързи крачки надолу по стълбите.

На площадката бяха застанали Мълдър, Скъли и Бърст. Моудъл им се усмихна широко и се присъедини към компанията.

— Май ми дължиш пет долара — обърна се към Мълдър.

Агентът измъкна от джоба си петдоларова банкнота, което изненада Моудъл не по-малко, отколкото Скъли и Бърст.

Неочаквано Мълдър каза:

— Равбързала ти се е обувката.

Моудъл неволно погледна надолу.

— Направи го. *Аз те накарах* да погледнеш.

Мълдър и Моудъл кръстосаха погледи. Накрая Моудъл се засмя в знак на одобрение. Тъпа шега, но все пак агентът го беше подчинил на волята си.

Мълдър проговори тихо:

— *А ти* как го правиш?

Моудъл пропусна въпроса покрай ушите си, усмихна се загадъчно и тръгна надолу по стълбите, като си подсвиркваше.

Агент Бърст не можа да понесе последната проява на пренебрежително отношение. Спусна се след него и изкрещя:

— Хей, Моудъл! Сега знам името ти! Знаем къде живееш!

Моудъл не му обърна никакво внимание. Скъли и Мълдър проследиха с погледи своя заподозрян, който се отдалечаваше, свободен като птичка божия. Бърст отвори уста да каже нещо, но се отказа и махна безпомощно с ръка.

ОСМА ГЛАВА

Учебният полигон на ФБР обикновено се опразваше през обедната почивка. Ето защо Мълдър обичаше да ходи там по това време. Искаше да бъде сам с мислите си, а по някаква странна закономерност тежките шумозаглушители и концентрацията върху мишената всеки път му помагаша да види поредния случай в по-ясна светлина. Полигонът разполагаше с няколко вида мишени: от стандартните картонени макети на „лошите“ в най-различни заплашителни пози до мукавени бутилки за мляко, които навяваха по-скоро асоциации за квартални хлапета с дървени прашки в ръце.

Този ден Мълдър беше избрал бутилките. Той натисна командния бутон и автоматизираната мишена забръмча шумно, като накрая се спря на трийсетина метра разстояние. Мълдър зареди пистолета и бавно и сигурно даде осем последователни изстрела. Но очите му гледаха нейде отвъд мишената. Мислеше за Моудъл... Пушър.

Агент Скъли доближи тихо Мълдър, като носеше купчина папки. Изчака го да спре, за да зареди, и заговори:

— Изрових още няколко интересни неща за нашия Робърт Патрик Моудъл.

Мълдър остави пистолета и свали слушалките си. Той също не си бе губил времето напразно.

— Нека да позная. Бил е нормален ученик, посещавал е нормален колеж, отбил е нормално военната си служба.

Скъли беше свикнала вече с пословичната склонност на партньора си да изпипва докрай детайлите.

— Къде е служил? — попита тя.

— В армията. Освен това е бил морски тюлен, служил е към Специалните части, после към Зелените барети. Отвсякъде са го изхвърляли и то не поради липса на интелигентност. Накрая е бил отговорник по продоволствието във Форт Браг. Работил е две години. Отново уволнен.

Скъли го изчака да свърши.

— Знаеше ли, че е подавал молба и за ФБР?

Понякога ѝ доставяше удоволствие да го заварва неподготвен. Тук го би по точки.

— Дори не са го допуснали до психотестовите — добави тя.

— Имаш ли копие? — Партньорът ѝ беше все по-заинтригуван.

Скъли му подаде папката. Мълдър я прелисти с интерес, докато тя му излагаше основните моменти.

— Заключение е било „краен егоцентризъм“. Напълно е пренебрегвал чувствата на останалите — отнасял се е с тях просто като с предмети. Изпитва дълбока неприязън към правителството и органите на властта.

— Което не му пречи да иска да бъде в положение на властимащ.

Скъли кимна.

— Нашият психолог го е хванал в няколко наперени лъжи: как бил майстор по бойни изкуства, как бил трениран от *гурка*^[1] в Непал и *нинджа* в Япония.

— Казват, че нинджите имат способността да замъгляват съзнанието на противниците си — подхвърли Мълдър.

— Мълдър, да не би да ми говориш за кунгфу филми?

— Моудъл замъгли съзнанието на съдията.

— Виж, Мълдър, дори и да можеше, този мъж нямаше нужда да го прави. Ние *нямахме* достатъчно доказателства срещу него.

Мълдър добре владееше емоциите си — пред други хора рядко губеше контрол — но Скъли винаги познаваше кога партньорът ѝ е ядосан. Сега беше. Като че ли и малко обезсърчен.

— Имахме достатъчно за предварителното гледане на делото! Той го омагьоса!

— Мълдър, моля те, би ли ми изяснил научната природа на това... омагьосване?

Мълдър знаеше, че е на прав път, но Скъли имаше право — трябваше да подкрепи теорията си с някакви конкретни факти.

— Може би става въпрос за източни бойни изкуства? Може би е временно потискане на мозъчната дейност, задействано по някакъв начин от специфичен тембър или интонация в гласа на Моудъл? Там трябва да се търси отговорът!

Скъли поклати глава.

— Мълдър, последната работа на Моудъл е свързана с доставка на хранителни припаси. Никога не е имал нищо общо с нинджа! Никога не е напуснал Съединените щати! Той е просто един малък човек, който мечтае да бъде велик. И ние подхранваме тази мечта.

Скъли не искаше да поставя партньора си в неловко положение като посочва пукнатините в неговата теория, но трябваше да изложи възраженията си.

— А какво ще кажеш за провала на психотестовете? — продължи тя. — Ако Моудъл наистина можеше да контролира съзнанието на хората, сега да беше федерален агент! Или тюлен, или барета...

Мълдър имаше обяснение.

— Може би тази способност се е появила по-късно, в последните две години.

Скъли направи скептична физиономия, която само раздразни допълнително партньора ѝ.

— Чудесно! Да чуем тогава каква е *твоята* теория! Как ще обясниш случилото се с агент Колинс? Как ще обясниш факта, че един иначе нормален мъж се самозапали? Ти беше свидетел!

Скъли въздъхна:

— Какво искаш да ти кажа, Мълдър? Дали вярвам, че Моудъл е виновен за убийствата? Да, вярвам. Само че все още се опитвам да открия обяснение, което да е поне малко по-приемливо от „омагьосването“.

Мълдър се замисли над думите ѝ, докато прибираще пистолета в кобура. Натисна командния бутон и механизмът автоматично се върна при него с шумно жужене.

— Той ни се подиграва, Скъли — каза Мълдър и свали мишената.

Осем дупки образуваха малко съзвездие в центъра на бутилката.

[1] Гурка — членове на управляваща група в Непал, станали известни като професионални войници в британската армия в Индия. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Всеки можеше да влезе във фоайето на главната сграда на ФБР във Вашингтон. Ако искаше да проникне обаче от там нататък, ставаше обект на особено внимание. Ако някой проявеше интерес към нещо малко по-деликатно от брошурите на „Информация“, биваше подложен на щателна проверка през детектори за метал и цяла фаланга от широкоплещести, добре обучени полицаи от охраната.

Робърт Патрик Моудъл влезе в сградата заедно с група секретарки, връщащи се от обяд. Бързо се отцепи от групичката и се прикри зад широка колона. Без ни най-малко да го е грижа за риска, който поема, той извади от джоба си лист и химикал и написа с големи черни букви „Минавам“. Сгъна листа на две и го закачи на предното джобче на сакото си, така че всеки да може да го вижда. После продължи навътре през фоайето към металния детектор. Мина през него без да го задейства.

Един полицаи от охраната прегради пътя му. Пушър му се усмихна, а пазачът се втренчи безизразно в надписа „Минавам“. Когато вдигна глава, Пушър го прикова с поглед.

— Извинявайте, къде мога да открия Централния компютърен отдел?

Въпросът обърка полицаия. Усети нещо нередно, но нямаше защо да си пъха носа където не му е работата. Имаше ли право да дава такава информация? Като че ли не беше много сигурен.

— Ч-ч-четвъртия етаж — заекна. — Западното крило.

— Благодаря! — отвърна Моудъл и подмина пазача в посока към асансьорите.

Като достигна етажа, мъжът тръгна по коридора, търсейки нужната му врата. Няколко чиновници го забелязаха, но след кратък зрителен сеанс от негова страна изведнъж решиха да не му обръщат повече внимание.

Най-после намери каквото търсеше. Влезе в офиса и завари Холи Патън наведена над компютъра.

— Мога ли да ви помогна? — обърна се тя към него.

Моудъл се усмихна и ѝ кимна.

— Трябват ми някои неща... Холи. — Той прочете името ѝ върху металната пластинка на ревера ѝ.

Моудъл започна да спуска щорите на прозорците за по-голяма интимност.

Холи запитва колебливо:

— Какво мога да направя за вас?

Няколко секунди по-късно тя набираше нещо на компютъра. Върху монитора се появи съобщение: „Съдържанието на личните досиета е собственост изключително и само на Федералното бюро за разследване. Всякакъв достъп до тях без изрично потвърждение от главния директор се счита за незаконен и следва да бъде отказан“.

— А сега имам малко работа тук — заяви Моудъл.

Холи стана от стола и отстъпи мястото си зад компютъра. За нула време Моудъл намери каквото търсеше. Избърса потта от челото си.

— Трябва ми копие от това. — Холи кимна. — И чаша кафе, моля.

Тя се подвоуми за момент, преди да пусне принтера. Моудъл обожаваше тази тръпка! Тази власт! Можеше да работи за ФБР. Беше по-умен от повечето хора тук. Можеше да има секретарка, която да му прави кафе, докато той преследва разни гадни типове, фалшификатори и серийни убийци. Но те казаха, че не е достатъчно добър. Моудъл знаеше кой ще се смее последен.

Докато Холи задействаше принтера, той се вгледа в раните по лицето ѝ.

— Искане ми се да пипна оня, който ти е направил това, Холи — каза с искрено съчувствие. — Да го накарам да си плати.

Холи замига бързо. Моудъл протегна ръка и докосна белезите.

Отвън в коридора помощник-директор Уолтър Скинър зави зад ъгъла, погълнат изцяло от книжата, които четеше в движение. Трябваше му едно определено име и се надяваше, че мис Патън ще улесни търсенето. Спуснатите щори на кабинета веднага привлякоха вниманието му. Скинър забелязваше подробности. Забави крачка и се заслуша. Отвътре долетя приглушен глас:

— Чудесно, Холи! А сега би ли могла...

Скинър отвори вратата и видя някакъв непознат с купчина листове в едната ръка и чаша кафе в другата.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

Моудъл не беше подготвен за посещения, но не се притесни особено. Спокойно продължи да се занимава с работата си.

— Не, благодаря. Справяме се успешно и сами.

В този миг Скинър забеляза какво четеше непознатият — личните досиета на федералните агенти заедно с допълнителна информация за всеки един от тях.

— Виж к'во, в момента съм малко зает. — Моудъл изглеждаше недоволен, че полицаят не си тръгна веднага.

Скинър измъкна документите от ръцете му и пристъпи към него.

— Кой си ти? И какво правиш тук?

— Тръгвам си — промърмори Моудъл и се опита да изблъска Скинър.

Това беше грешка. С едно бързо движение полицаят изви ръцете му на гърба и го стисна в задушавача хватка. Кафето се разплиска по пода. Моудъл се бореше с всички сили, но най-накрая се оказа притиснат с лице към бюрото.

— Пусни ме — изсъска той през зъби. — Пусни ме.

Скинър изви по-силно ръцете му, за да покаже кой командва тук.

— Млъквай! Холи, повикай охраната.

Но Холи не му обърна внимание.

Моудъл успя да извие глава към нея и изкрещя:

— Той беше! Той ме нападна, Холи, а сега наранява мен!

Скинър не разбираше какво става.

— Холи! — повтори той.

— Не му позволявай да ме наранява — продължи Моудъл.

— Млъквай! — Скинър беше бесен. — Холи, сега!

Тя не помръдна.

— По дяволите! — изруга Скинър. Щеше да се разправя с Холи по-късно. Протегна ръка към телефона и набра нулата.

Моудъл се гърчеше неистово в ръцете на агента, по слепоочията му се стичаха капки пот. Трескавият му поглед беше прикован в мис Патън.

— *Не му позволявай да ме наранява...*

Холи бръкна в дамската си чантичка.

Скинър крещеше по телефона:

— Имаме проблем. Четвъртият етаж. Компютърни...

Преди Скинър да довърши, Холи сграбчи флакон със спрей и пръсна силна струя право в лицето му. Полицаят се сгърчи и падна на земята. Моудъл се изправи. Заобиколи тялото, взе копията и се приближи към Холи.

— Сега ти е паднал — прошепна в ухото ѝ. — Върни му го.

Холи остана сама със Скинър. Все още стискаше спрея. Бясна омраза беше изписана на лицето ѝ. Пред нея лежеше мъжът, който я бе нападнал. Спомни си цялото унижение, на което той я подложи. Спомни си юмруците... удара върху паважа... Сега беше в ръцете ѝ. Яростта избликна и се вля в протяжен гневен вик. С всичката сила на своите 60 килограма тя ритна Скинър в ребрата. Почувства се по-добре. Удари го отново. И отново. Ударите не престанаха да се сипят, докато не дойде охраната и не я спря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Холи стоеше на стола, заобиколена от федерални агенти: Скъли, Скинър и няколко други полицаи, събрани или за да обясняват издънката с охраната, или просто от любопитство. Беше закрила лицето си с ръце. Изглеждаше напълно съсипана от онова, което бе сторила.

— Сър — каза тя с треперещ глас, — ужасно... ужасно съжалявам. Просто не знам к-как... о, господи!

Сви се и захлипа в шепи. От време на време вдигаше мокрото си от сълзи лице и промълвяваше:

— Толкова съжалявам.

Уолтър Скинър погледна мрачно жената. По лицето му имаше само няколко повърхностни драскотини и ожулвания, но пък болката в ребрата направо го убиваше. Всяко поемане на въздух му напомняше за ударите. Реши, че за днес сеирите стигат.

— Хайде, обирайте си крушите — сопна се той на тълпата зяпачи, като пропусна покрай ушите си шеговитите подмятания.

Полицаяте бързо се изнесоха. Остана само Скъли, която затвори вратата да не ги безпокоят и се обърна мило към мис Патън:

— Холи, можеш ли да ни обясниш какво те накара да нападнеш помощник-директор Скинър?

Като все още подсмърчаше и хлипаше, Холи избърса лицето си и каза:

— Беше като че се наблюдавах отстрани как правя тези неща... тези... Сякаш той беше вътре в главата ми. — При спомена за случката отново започна да трепери.

— Моудъл?

Холи кимна едва забележимо.

Вратата тихо се отвори и в стаята влезе Мълдър.

— Не знам по какъв друг начин да го обясня — добави тя.

Скъли погледна жената напрегнато. Заместник-шериф Кърбър, агент Колинс, Холи — май теорията на Мълдър за контролираното

съзнание започваше да изглежда единственото възможно обяснение. Щеше ѝ се да знае повече за механизма на този процес.

Мълдър се обърна към Скинър:

— Сър, мога ли да говоря с вас отвън?

Полицаят кимна.

Скъли погали нежно Холи по главата и я остави сама, за да се присъедини към двамата агенти в коридора.

Мълдър заговори тихо:

— Прегледах видеозаписите от камерите. На тях може да се види как Моудъл влиза в сградата и после я напуска незабелязан от никого. Носел е думата „Минавам“ на ревера си. Охраната изобщо не си спомня да го е виждала.

Скинър не беше много сигурен накъде бие Мълдър.

— Искате да кажете, че този мистериозен феномен е причина за белезите по лицето ми?

Мълдър кимна в знак на потвърждение.

Скъли добави:

— Аз също се присъединявам към мнението на агент Мълдър. Сър, не мога да обясня как, но Моудъл е отговорен за вашите наранявания.

Трезвата преценка на Скъли тежеше пред Скинър. Той прие това обяснение и временно остави въпроса настрана. Обърна се към Мълдър:

— Защо този тип се интересува от вас?

— Какво имате предвид?

— Взел е със себе си едно-единствено досие — вашето.

В първия момент Мълдър се изненада. Скъли загрижено погледна партньора си.

— Сега знае къде живееш — каза.

Скинър се опита да приеме нещата откъм добрата им страна:

— Но и вие знаете къде живее той. Отидете и го пипнете!

— За какво? За неплатени данъци? Единственото, за което можем да се хванем сега, е злоупотреба със секретни данни.

Мълдър не беше доволен от плана. Добре помнеше какво стана последния път, когато задържаха Моудъл.

Не беше сигурен дали няма да се случи същото и този път, въпреки че сега вече имаха доказателства и на видеозапис.

Скинър погледна Скъли и Мълдър. Не му харесваше този луд да се разкарва с досиетата на неговите агенти.

— Достатъчно е за съдебно решение — каза той и се отдалечи, преди някой от тях да успее да възрази.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Федералните агенти от специалния отряд разбиха входната врата на апартамента на Моудъл и с викове „Не мърдай! Федерална полиция!“ нахълтаха вътре. Пушките им бяха готови за стрелба, а червените лазерни точки прорязваха тъмнината в стаята. Всеки от полицаите беше в пълно бойно снаряжение: шлем, предпазни очила и предпазна жилетка. Мълдър и Скъли ги бяха предупредили да се движат по двойки. Не искаха да рискуват повече хората си, като ги оставят насаме в една стая с Моудъл.

За няколко секунди една дузина полицаи изпълниха апартамента, като претърсваха щателно стаите, отваряха с трясък вратите и насочваха пушките си към тъмните ъгли. Агент Бърст следваше мъжете навъсено. Искаше да залови тоя тип на всяка цена.

— Моудъл! — изкрещя той. Предизвикваше го да се покаже.

Мълдър и Скъли — не толкова припрени и превъзбудени както Бърст — влязоха последни. Скъли намери с напипване ключа за електричеството и светна лампите. Двамата с Мълдър влязоха в просторна, спартански мебелирана стая. Освен чантата със стикове за голф в ъгъла нямаше нищо друго, което да ѝ придава някаква индивидуалност. Малък телевизор и видеоуредба заемаха единия ъгъл. На екрана младият Джон Баримор хипнотизираше с пламтящ поглед Мариан Марш. Звукът беше намален, но Скъли можеше да чуе монотонната ритмика в думите на Баримор. Тя се обърна и видя Мълдър, който не откъсваше очи от екрана.

— „Свенгали“ — обясни тя, горда с общата си култура. Беше гледала филма за вманиачения хипнотизатор наскоро, в някакво предаване за филмовата класика.

Мълдър кимна. Странно чувство за хумор имаше Моудъл. Явно умишлено беше оставил касетата. Това означаваше, че е бил готов за идването им.

Бърст и лейтенант Брофи, друго ченге от специалните части, влязоха в стаята от два различни края на апартамента.

— Чисто е. Няма никой — каза Брофи.

— Претърсете цялата сграда — заповяда Бърст.

— Околните сгради също — добави Скъли. — Знаем, че Моудъл обича да наблюдава от разстояние.

Агент Бърст даде знак на специалния отряд, който се разпръсна да изпълнява новите заповеди.

— Проверете отвън. Аз ще говоря със съседите — каза Бърст. По никакъв начин не искаше да пропусне някоя важна следа. Беше напълно завладян от желанието си да залови Моудъл.

Когато Бърст излезе, Скъли изгаси телевизора и започна да претърсва стаята. Мълдър сновеше из кухнята. Отвори хладилника. Наред с три портокала, бутилка кетчуп и бурканче сода за хляб бяха наредени цяла камара кутии „Карбобууст“. Заемаха три рафта. Мълдър повика партньорката си.

— Я виж това.

Скъли влезе в кухнята и надникна в хладилника. Не разбираше каква улика би могло да бъде. Мълдър взе една от кутиите.

— „Тропикал“. Сок от манго и киви — прочете той тържествено. — Е, сега вече знаем, че си имаме работа с луд.

Скъли се засмя и се върна във всекидневната. Мълдър затвори хладилника и продължи да тършува из останалите чекмеджета. Петнайсет минути по-късно апартаментът на Моудъл приличаше на бойно поле. Всичките му неща бяха в безпорядък. Мълдър беше минал през кухнята като ураган. Сега работеше над спалнята. Спря се пред дървената полица за книги и прегледа заглавията: източна философия, бойни изкуства, бушидо, дзен. Намери и една огромна книга за човешкия мозък. Извади я и я хвърли върху леглото. Взе следващата — беше също за мозъка. Зачете първите страници.

В същото време Скъли тършуваше из банята и едновременно с това говореше по клетъчния си телефон. Беше застанала пред отворената аптечка и държеше в ръка малко шишенце.

— Да. Благодаря ви много — каза тя и затвори.

Мълдър се появи във вратата на банята. Скъли му подаде шишенцето.

— Тегретол.

— За какво се използва?

— При епилептични кризи и припадъци. Моудъл е болен от темпорална епилепсия. Току-що говорих с лекуващия му лекар. Първите пристъпи започват през април 1994.

Скъли изчака да види реакцията на Мълдър. Изпитваше удоволствие да чете по лицето му. Точно сега би могла да се закълне, че вижда малките зъбни колелца в главата на партньора си усилено да се въртят.

— Какво може да предизвика епилепсия толкова късно?

— Нараняване в областта на главата — отговори тя. — Неврологично заболяване. Тумор в мозъка...

Мълдър очакваше да чуе точно това.

— Тумор? Скъли, развитието на мозъчните тумори в много случаи може да доведе до поява на различни психични способности.

Скъли си спомни докладите, на които се позоваваше агентът.

— Мълдър, онези доклади са напълно необосно...

— Чакай, изслушай ме! Ами ако тази способност на Моудъл всъщност е форма на психокинеза?

Скъли обмисли предположението.

— Предизвикана от мозъчен тумор?

— Връзва се. Всички тия протеинови коктейли в хладилника — за какво са му? Ами ако има нужда от тях, за да възстановяват енергията, изгаряна в процеса на контрол над съзнанието?

Скъли винаги се възхищаваше на умението на Мълдър да сглобява отделните факти в цялостна теория, но заедно с това смяташе за свое задължение да изразява гласно въпросите, които накуцват.

— Мълдър, ако Моудъл страда от мозъчен тумор, от къде има сили да продължава тази игра на котка и мишка с нас?

— Няма. И може би там е цялата работа.

— Какво искаш да кажеш?

— Тогава... на игрището за голф... изглеждаше сякаш се е *оставил* да го хванем. Но ако просто е бил прекалено изтощен, за да избяга? Прекалено болен? И защо такъв професионалист като него ще признава минали убийства, отдавна потънали в архивите? — Още докато говореше, отговорът проблесна в ума му: — Ами ако умира?

Скъли разбра накъде бие Мълдър. Тя довърши тихо нишката на логиката му:

— И иска бляскаво изпращане?

— С гръм и трясък.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Телефонът в стаята иззвъня. Мълдър и Скъли се спогледаха. Ако се обаждаше Моудъл, това щеше да потвърди хипотезата. Позвъни се отново. Агент Бърст сложи ръка на слушалката и хвърли един поглед наоколо да се убеди, че всички са по местата си. Ченгетата, които бяха претърсвали близките сгради, се събраха отново в стаята.

— Пригответе устройството за проследяване — нареди той.

Един от полицаите се втурна навън. Като се ядосваше, че не бяха предвидили тази възможност, на четвъртото позвъняване Бърст най-сетне вдигна слушалката.

— Ало?

— Хей, хей, хей! Та к'во значи казваше? — дойде гласът отсреща.

Бърст кимна на Скъли и Мълдър — беше техният човек. Двамата предпазливо се изнизаха в спалнята, за да следят разговора по другия телефон. Агентът се включи в жизнерадостния сатиричен тон на престъпника:

— К'во става, Моудъл? Как я караш? Отдавна не сме се виждали. Ама ти казах, че ще намеря местенцето ти, нали?

Скъли внимателно вдигна слушалката. Мълдър се наведе над нея, за да може да чува. Бърст продължаваше:

— Апартаментчето е хубаво. Кой ти е декоратор? Доктор Джекил?

— Ха-ха, ще се пукна от смях. Това трябва да е агент Франк Бърст, оня с великото име. Франк, агентите Мълдър и Скъли там ли са? Отговор не последва, така че Моудъл продължи хитро:

— Имам два телефона...

На Скъли й се стори, че гласът му звучи някак променен — както първия път, когато им се обади по уличния телефон. Навярно беше изкуствено модулиран.

Мълдър проговори:

— Тук сме.

— Чудесно! — възкликна Моудъл. Пое дъх и попита: — Франк, колко тежиш?

Полицаят, който бе отишъл да донесе апаратурата за проследяване, нахлу в стаята. В ръцете си държеше метално куфарче с уредите. Сложи го върху масичката за кафе, а лейтенант Брофи започна да нагласява честотата, докато друго ченге от специалния отряд го включи към телефонната линия. Бърст се бавеше, за да печели време.

— Моля?!

Лейтенантът кимна. Бяха прикрепени.

— Колко горе-долу тежиш? — повтори Моудъл.

„Задръж го!“ — прошепна с устни Брофи.

Бърст нямаше представа защо Моудъл се интересува от теглото му. Пък и не му пукаше. Закри слушалката с ръка и промърмори:

— Ти само стой там, отрепка такава...

Лейтенантът се ухили. Първите цифри от кода се появиха на екрана. Бърст махна ръката си и отговори:

— Знам ли. 90 — 95 килограма.

— А стига бе! Да пукна, ако не си най-малко 120! Доста много за твоята височина. Без да се обиждаш, ама си си направо тлъст!

Бърст видя как на екрана се появи още една цифра.

— Ъхъ, и имам къси дебелите крачета, които ще те ритнат право в задника. Какво целиш, Моудъл?

В спалнята Скъли разсъждаваше над теорията на Мълдър. Може би все пак това беше предсмъртното желание на Моудъл — да бъде заловен. Да изиграе играта докрай. Оттатък разговора продължаваше:

— Просто не е здравословно. Изглеждаш и като пушач. Сигурно си пийваш често-често по едно малко, хапваш пържени тлъсти неща. Наденица и сланина, яйца и мазни...

— Франк! — Мълдър се опита да го прекъсне. Имаше неприятно предчувствие.

— ... кръгчета лук в картонени чинии, просмукани от блажни петна. А май и солта за нищо я нямаш, бас държа.

Определено имаше нещо нередно. Мълдър изкрещя от спалнята:

— Франк! Франк! Затвори!

Но Бърст не му обърна внимание дори и след като започна да трепери. По челото му изби пот. По някаква странна причина не

можеше да спре да трака със зъби. Бе втренчил поглед в екрана. Още две цифри се появиха в последните няколко секунди. Бърст искаше тоя тип. Беше видял едно ченге да умира и друго да се самозапалва. Щеше да стои на телефона с цената на всичко.

— За какво говориш, Моудъл? — попита той. — Накъде биеш?

— Знаеш ли какви неща могат да се случат с артериите ти? — Гласът на Моудъл се лееше напевно. — *Ужасни!*

Това бе достатъчно за Мълдър. В главата му зазвъняха сигнални звънци. Той остави Скъли на телефона и нахълта в другата стая.

Моудъл не спираше:

— Восъчножълти съсиреци плуват в кръвта ти...

Бърст дишаше тежко. Потта се стичаше от него като водопад.

— ... лепят се по стените на артериите ти... запушват аортата ти.

Усещаш ли го?... *Усещаш ли го, Франк?*

Мълдър си проби път през полицаите. Бърст му обърна гръб, но агентът го дръпна.

— Затвори телефона, Франк. Хайде, човече, затвори!

Поредната цифра светна на екрана.

— Стой настрана! — изкрещя Бърст.

Мълдър загуби търпение. Беше негов ред да избухне:

— *Казах затвори телефона!*

— *А аз казах стой настрана!*

В слушалката гласът продължаваше:

— Чувал ли си някога за пахимията, Франк? Това е когато кръвта ти се сгъсти във вените като желе от ягоди.

Мълдър се пресегна да прекъсне разговора, но Бърст му изблъска ръката. Двама яки полицаи пристъпиха заплашително към него. Направи втори опит да се добере до телефона. Този път ченгетата го притиснаха здраво към стената. На екрана се появи следващата цифра. Скоро всичко щеше да свърши.

В спалнята Скъли чу шума от суматохата, но не затвори, защото трябваше да следи разговора. Когато обаче до слуха ѝ достигна глухият удар, тя заряза телефона и изтича в другата стая.

— Мълдър? — извика, преди да го види прикован за стената.

Трима полицаи го държаха. Напразно се опитваше да накара някой да го чуе.

— Затвори телефона! — изкрещя отново.

Скъли погледна Бърст. С безпогрешната точност на лекар можеше да определи, че в момента мъжът пред нея получаваше сърдечен удар. Лицето му беше моравочервено. Потеше се обилно. Учестеното му дишане сигнализираше за недостатъчен приток на кислород. Тя видя кабела, който излизаше от телефона, и го проследи до извода му в стената.

Понечи да го изтръгне, но един от полицаите я изблъска и препречи пътя ѝ с тялото си. Мълдър продължаваше отчаяно да крещи „Затвори!“. Напразно. На Бърст му оставаха още само две цифри, дори и да искаше, вече не можеше да се откаже.

— Сърцето ти не издържа-а-а — провлече Моудъл.

Бърст вдигна глава. Погледна Мълдър, после Скъли. Ужасното прозрение го разтърси. Погледът му стана стъклен. Изпусна слушалката и се свлече на пода. Телефонът падна до него. Никой никога не разбра какви бяха последните думи на Моудъл:

— Ти умираш, Франк.

Полицаите гледаха с широко отворени очи, без да осъзнават какво се бе случило току-що. Скъли ги разбута и се спусна към Бърст. Коленичи до тялото и се опита да долови някакви признаци на живот. От слушалката до нея долетя веселият глас на Моудъл:

— Франк?

Мълдър на свой ред разкъса барикадата от слисани полицаи и коленичи до Скъли.

Гласът повтори закачливо:

— Ееей, Франки!

Двамата се спогледаха.

— Няма пулс — каза тя.

Мълдър извади клетъчния си телефон и се обади на бърза помощ. През това време партньорката му се наведе над тялото и започна сърдечен масаж. При всеки пети натиск правеше изкуствено дишане. Безучастното поведение на полицаите наоколо накрая я извади извън търпение и тя се обърна към тях:

— Някой да ми помогне тук!

Един от мъжете коленичи и двамата продължиха опитите да спасят Бърст.

Мълдър вдигна слушалката:

— Моудъл?

— Хей, Мълдър! Как е нашият малък сладък Франки?

Агентът едва сдържаше гнева си. Погледна към Скъли, която притискаше два пръста към сънната артерия на Бърст. Беше потна от напрежението. Вдигна поглед и поклати глава мрачно.

Мълдър замълча за момент, после проговори тихо:

— Какво всъщност искаш, Моудъл?

— Достоеен противник — дойде отговорът. — И определено това не е оня дебелак там в краката ти. Надявам се това... да си ти.

— Защо точно аз?

— Знам всичко за теб. Ти си най-добрият. Диплома от оксфордския университет. Всестранно развит млад мъж. Знаеш какво може да раздразни типове като мен, нали? Мислиш си, че добре познаваш стария Боб Моудъл.

Мълдър наблюдаваше напразните усилия на Скъли да съживи Бърст.

— Болния стар Боб Моудъл — отвърна на удара той. — Умираш ли, Боб? Защо искаш да вземеш със себе си невинни хора?

По мълчанието отсреща Мълдър разбра, че за пръв път той и Скъли бяха узнали нещо преди Моудъл да е пожелал така.

— Природата казва, че всички ще умрем — прошепна Моудъл накрая, — а първородният грях ме убеждава, че никой не е невинен.

Скъли се изправи и отново поклати глава. Мъжът беше мъртъв.

— Но някои са по-малко невинни от други. Защо не ми кажеш къде си?

— А? Телефона ли искаш? Ама тъй кажи! Нямах проблеми! 555-0197. — Моудъл дори изчака да запишат номера. — Само че е уличен телефон. След две минути ще ме няма.

Мълдър се наведе и погледна екрана, където в този момент се появи и последната цифра. Съвпаднаше с номера, който Моудъл току-що му бе продиктувал. Осъзна, че смъртта на Бърст е била напразна. Усети, че му прилошава. Застанала до него, Скъли го наблюдаваше внимателно. Беше готова да изтръгне проклетия кабел в момента, в който дори една капчица пот се появеше на лицето на Мълдър.

— Копеле такова, значи си го убил напразно?

Това обвинение развесели Моудъл.

— Аз? Още ли не си схванал, Мълдър? Те сами го правят!

Линията прекъсна. Мълдър затвори и погледна Скъли.

— Добре ли си? — попита тя.

Той кимна. До него лейтенантът свали слушалките и въздъхна. Останалите полицаи стояха мълчаливо около мъртвото тяло на агент Бърст. Усещането за поражение витаеше във въздуха.

— От къде се обади Моудъл? — попита Мълдър.

Лейтенант Брофи направи справка.

— Бензиностанция на няколко преки от Чейн Бридж Роуд, Феърфакс. Уличен телефон, точно както каза.

Мълдър погледна картата на Феърфакс. Пръстът му намери бензиностанцията, след което се спусна няколко сантиметра надолу до някаква светеща точка. Присви очи.

— Милосърдна болница Феърфакс. Ето тук.

— Милосърдна... — Скъли повтори замислено. Това й напомняше нещо. Бръкна в джоба си. — Милосърдна болница Феърфакс — прочете тя етикета на шишенцето „Тегретол“. — Той има нужда от редовно лечение.

Мълдър извади телефона си и набра „Информация“.

— Да тръгваме — каза.

Отвън се чу сирената на линейката, която идваше за Франк Бърст.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Цяла сутрин през входа на Милосърдна болница Феърфакс влизаха и излизаха коли, без да забелязват военните действия, които се разгръщаха около тях. Снайперистите от специалния отряд вече бяха заели позиции зад близкия въздушен компресор и върху покрива на съседния гараж.

Един от полицаите насочи оръжието си към задната гума на шевролета, който бавно обикаляше из паркинга, сетне премести мерника към входа на болницата. Освободи затвора на пушката. Слабото прищракване му подсказа, че всичко е наред.

Друго ченге се беше снишило към земята, неподвижно като камък. Чакаше инструкции, преди да даде на отряда си заповед за настъпление. Когато чу сигнала, направи знак на други трима агенти и зае позиция.

От другата страна на болничния комплекс няколко ченгета се придвижваха между колите като сенки. При всяка трета кола някой се скриваше. Това разреждаше редиците им, но пък създаваше сигурна мрежа, която щеше да попречи на Пушър да избяга или да започне с полицаите импровизиран разговор на четири очи.

Един от тях се спря до бежово-кафяв кадилак. Беше на Моудъл — същата кола, в която Мълдър го бе арестувал. Свали със зъби ръкавицата си и пипна капака. Беше топъл. Кимна на полицаия пред него, който направи знак на следващия. Последният нагласи микрофона пред устата си и каза:

— Открихме колата на Моудъл. Двигателят още е топъл. Вероятно е в сградата.

В черния микробус на специалния отряд, скрит зад група коли на паркинга, Мълдър и Скъли приеха съобщението.

Мълдър и лейтенант Брофи бяха застанали пред командното табло в дъното. Скъли сновеше напред-назад, доколкото ѝ позволяваше ограниченото пространство, и слушаше от болничната администраторка информация за местонахождението на Робърт

Моудъл. Няколко монитора следяха най-горещите точки. Басът от радиостанцията долетя отново. Беше командващ отрядите:

— Всички изходи са покрити. Да чакаме или да нахълтваме?

Мълдър замълча за момент. Не беше сигурен кой е правилният ход. Отсреща чакаха заповедите му.

— Задръжете.

Лейтенантът повтори заповедта по радиото. Скъли благодари на жената, с която говореше, и затвори телефона. Погледна часовника си.

— Според амбулаторния му лист Моудъл е записан за девет и половина. Това е точно сега.

Лейтенантът осъзна, че всеки момент над двайсет перфектно обучени федерални ченгета ще нахлуят в болницата, за да заловят наемен убиец.

— Как ще процедираме? — попита загрижено той.

Мълдър и Скъли се спогледаха, без да знаят какво да отговорят. Никой от тях не беше сигурен как да задържат Моудъл, как да противостоят на силата му или как да му попречат да я използва. Мълдър пръв наруши мълчанието:

— Мисля, че трябва да вляза сам.

— Защо? — попита Скъли.

Струваше й се, че би било само ненужен риск. Брофи също не одобри идеята.

— Моят отряд ще се справи.

Мълдър не се предаде.

— А какво ще стане, ако Моудъл обърне един от вашите хора срещу останалите? В претъпкана болница?

Лейтенантът извърна поглед. Не се беше замислял над тази възможност.

Мълдър довърши:

— Нека му дадем онова, което иска.

Скъли прекрасно разбираше какво означава това:

— Теб.

Вгледа се в Мълдър за момент. Изглеждаше нервен, дори малко уплашен. *Добре, помисли си тя, този страх може да му спаси живота.*

Агентът продължаваше да държи на решението си. По някакъв свой си начин може би търсеше алтернативи, но не ги намираще.

— Ако се разделим, имаме по-голям шанс — успокой Скъли. — Ще имам микрофон. Така ще знаеш къде е и какво прави.

— Дайте ми радио — обърна се той към лейтенанта. — Нещо, с което ръцете ми да са свободни.

Брофи отвори едно странично отделение и бръкна вътре.

— Имам точно каквото ти е необходимо.

Измъкна малка метална кутия, на чийто капак пишеше „Очи и уши“. Съдържаше миниатюрен апарат, който излъчваше едновременно видео- и аудиосигнали.

Преди да го свърже с командното табло, Брофи накара Мълдър да си сложи предпазна жилетка и заповяда на полицаите да бъдат в пълна бойна готовност. Не им завиждаше.

След това заработи бавно и систематично. Сложи слушалките на главата на Мълдър, после закачи предавателя на гърба на предпазната му жилетка. Микрофонът беше прикрепен с лепенка за гърлото му. Удивително малка видеокамера се подаваше от слушалките на нивото на очите. Лейтенантът даде на Мълдър последни инструкции, преди да нагласи окончателно честотата.

— Но практика камерата вижда и в тъмното. Конструирана е в случай на опасност от бомбен взрив — така рискува само един човек.

Скъли погледна малкия монитор на командното табло. Всеки път, когато Мълдър мръднеше глава, образът се сменяше спрямо това, което попадеше в полезрението му.

— Смяташ ли, че мога да ловя плейбой-канала?

Лейтенантът се захили.

Скъли остана сериозна.

— Засмей се, Скъли...

Тя дори не вдигна очи. Партньорът ѝ неохотно извади пистолета си и ѝ го подаде. Решението я изненада.

— Вземи го! — настоя тя.

Мълдър се наведе над нея и тихо заговори:

— Не бих искал да насочвам това нещо към никой друг, освен към Моудъл.

Здравият ѝ разум се разбунтува, но накрая отстъпи. Взе ръката на Мълдър в своята. Той се усмихна.

— Да му разкажем играта.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Автоматичната врата на спешното отделение се отвори безшумно пред Мълдър. Със слушалките на главата и предпазната жилетка той имаше вид на киборг в свободния си ден, което накара пациенти и санитарни да се втренчат с тревога в него. Веднага се отправи към рецепцията. Медицинската сестра зад гишето отвори уста, но агентът я изпревари и вдигна значката си.

— Федерална полиция. Продължавайте да си вършите работата както обикновено.

Сестрата кимна.

Мълдър тръгна по коридора в посоката, указана от стрелка с надпис РЕНТГЕН.

— Скъли, с мен ли си? — попита той тихо в микрофона.

Вътре в микробуса Скъли следеше внимателно какво става на монитора. Образите на сестри и санитарни влизаха и излизаха от кадър, мяркаха се надписи по вратите на манипулационните. Скъли добре съзнаваше, че двамата с Мълдър още от самото начало не бяха заложили на изненадата и бе напрегната.

— С теб съм, Мълдър.

Лейтенантът също не го изпускаше от поглед, като същевременно поддържаше връзка и с останалите полицаи.

— За сега нищо нередно — докладва Мълдър.

Брофи даде заповед:

— Специален отряд: задръж позиция!

От слушалките долетя глас:

— Прието.

Агентът продължаваше по коридора. Изведнъж се чу пистолетен изстрел.

— Мълдър? — Скъли извика тревожно.

Още един изстрел отекна сред болничните стени.

Мълдър побягна по посока на звука. Ужасени лекари тичаха насреща му.

Лейтенантът изкрещя в микрофона:

— Специален отряд: нападай!

— Не! — Отговорът бе категоричен. — Задръжете отряда за минута. Отивам да видя какво, по дяволите, става!

Мълдър се опита да успокои персонала в интензивното отделение, който в ужас бягаше по коридорите.

— Федерална полиция! Без паника! Всеки да продължи работата си! — извика той и се обърна към Скъли: — Виждаш ли какъв хаос е наоколо?

Изведнъж статично електричество обърка сигнала и образът на монитора в микробуса изчезна. Всичко, което се чуваше, бяха откъслечни викове и тежкото дишане на Мълдър, който тичаше.

— Чакай! Губим те! — извика Скъли.

Отговор не последва. Скъли се втурна към вратата. Неочаквано образът потрепна, за момент се задържа размазан, след това отново се проясни.

— Какво ще кажете за това? — Гласът на Мълдър дойде от вътрешността на болничен кабинет. Две тела бяха проснати по средата на стаята. От главите им се стичаха тънки струйки кръв. Скъли впи очи в монитора.

— Какво стана?

Мълдър се наведе и провери пулса. Глъхнещите удари на сърцето му подсказаха, че двамата мъже пред него няма да живеят. Единият явно беше санитар. Мълдър бе виждал достатъчно сцени на престъпления, за да разбере, че мъжът е седял на стола си, когато е бил застрелян. Силата на удара го е изхвърлила назад до мястото, където беше сега. Полицай от болничната охрана лежеше по очи няколко крачки встрани. Инстинктивно Мълдър се огледа за доказателства. До телата намери две гилзи и три патрона калибър 357.

— Мисля, че полицаят е застрелял санитаря, след което се е самоубил — каза Мълдър и огледа наоколо. Погледът му се спря на празния кобур. — Пистолетът му липсва. Лейтенант, предупредете хората си.

Брофи взе радиостанцията:

— Специален отряд: заподозреният е въоръжен. Вероятно ще се опита да се измъкне от болницата.

— Разбрано. Готови сме да го посрещнем. Обявявам бойна готовност.

През това време Мълдър продължаваше огледа на кабинета. На масата пред него имаше компютър. От другата страна...

— Чакай, чакай, чакай — дочу гласа на Скъли. — Мълдър, дай екрана отблизо!

— Така ли?

— Да, да, точно тук.

Мълдър осъзна, че това, в което се взираше на монитора, бе триизмерен образ на човешки мозък. Черното петънце в средата беше очевидно дори и за неговото нетренирано око. Прочете името на пациента: Моудъл, Робърт П.

Вътре в микробуса Скъли се наведе напред и прикова поглед в образа.

— Там... Онова петно на темпоралната кост. Ти беше прав.

Мълдър посочи с пръст:

— Това? Мозъчен тумор?

— Да. — Тя кимна. — Провери в картона му.

Мълдър прелисти страниците.

— Прави сме, Скъли. Той умира. Няма какво да губи.

На Скъли не ѝ хареса идеята да има нещо общо с убиец, който няма какво да губи. Такива като него отмъщаваха на целия свят, след което си пръсваха мозъка. Те за нищо не преговаряха. Нищо не зачитаха.

— Мълдър — каза тя — изчезвай от там.

Той чу гласа ѝ, но не отговори. Опитваше се да стои неподвижно. Беше доловил някакъв шум в стаята. Нещо, което преди го нямаше. В микробуса отвън образът се закова на място. Скъли замръзна. Почти физически усети страха на партньора си.

— Мълдър! — извика отново, по-силно и още по-настойчиво.

Той наостри уши. Ето го пак — същият шум. Зад гърба му. Бавно се обърна.

Изкривената самодоволна физиономия на Робърт Моудъл запълни екрана. В ръката си държеше огромен „Колт“, насочен право към главата на Мълдър.

Екранът изпращя и угасна.

Скъли обезумя от ужас. От всичко, което знаеше, партньорът ѝ вече трябваше да е мъртъв.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Скъли навлече предпазната жилетка, докато си проправяше път през болничния коридор. Подмина четиримата полицаи, заели бойна позиция покрай стената. Достигна ъгъла и се спря. Лейтенант Брофи я чакаше там. Беше поел нещата в свои ръце.

— Долу има три врати. Поставили сме охрана и в двата края на коридора. Лошото е, че има шест стаи с критично болни, в които не можем да влезем. Ако пуснем газ, рискуваме живота на хората.

Скъли кимна. Както и Мълдър преди нея, тя извади пистолета си и го подаде на лейтенанта. Той го пое, сетне проговори тихо:

— Защо продължаваме да играем по свирката на тоя тип?

Скъли не отговори. Знаеше само, че не трябва да остава въоръжена в присъствието на Моудъл. Нито тя, нито който и да е било друг.

— Чакайте сигнала ми — обърна се към лейтенанта.

Предстоеше опасна битка. Скъли погледна един от полицаите с ням въпрос в очите.

— Чисто е — отговори той.

Уплашена до мозъка на костите си, но решена на всичко, Скъли зави зад ъгъла по коридора. Чувстваше се като жертва, а ловецът я дебнеше из засада.

Обърна се назад и с изненада установи, че е изминала едва няколко метра. Бавно се промъкна покрай отворените врати на две болнични стаи. Вътре изпаднали в кома пациенти дишаха с помощта на респираторни апарати. Скъли си представи овъгленото тяло на агент Колинс, проснато безжизнено в подобна стая. Как ли щеше да напусне болницата тя самата?

Приблужи към третата врата. Все още всичко беше спокойно. Тишината се нарушаваше само от тихото жужене на животоподдържащата апаратура. Протегна ръка и натисна бравата. Вратата се откря и откри още двама пациенти в критично

състояние. Отвори вратата по-широко и видя партньора си, съблечен по тениска и седнал до кръглата маса в средата на стената.

— Мълдър?

Отговор не последва. Погледът му бе втренчен напред. Гледаше право в Моудъл. На масата между тях тя видя „Колт“, а Моудъл беше навлякъл размъкната лекарска престилка. Изглеждаше смъртно бледен. Изтощен. Лъснал от пот. Точно както изглеждаше първия път, когато го арестуваха на игрището за голф.

Предпазната жилетка и слушалките на Мълдър бяха струпани на пода. Скъли нямаше как да разбере дали ги бе свалил съзнателно под заплахата от насочен пистолет или... му бе внушено.

— Радвам се, че се присъедини към нас! — проговори Моудъл равно, без да откъсва очи от Мълдър.

Скъли се опита да го сплаши:

— Една дузина въоръжени полицаи чакат пред вратата на тази стая. Други трийсет са разположени на паркинга...

— Това е просто едно събиране.

— ... така че, каквото и да си замислил, тая няма да я бъде.

— И представа си нямаш какво съм замислил. — Гласът беше нисък и заплашителен. Думите излизаха от устата му мъчително и бавно, сякаш пестеше енергията си. Не сваляше очи от Мълдър, като че го омагьосваше. Скъли се вгледа в своя партньор. Откакто беше влязла не бе продумал, нито пък я бе погледнал. Дори не беше мигнал.

Моудъл стисна пистолета.

— Двама равностойни противници се бият до смърт — каза той, като освободи предпазителя.

Скъли си спомни петте гилзи, които беше видяла до труповете на санитаря и полицая от охраната. Значи оставаше още един.

— Първият е ученик на будо — изкуството да се воюва — продължи Моудъл, като постави оръжието отново на масичката. — Будо учи война да остава встрани от битката. С други думи — да пренебрегва своята собствена смърт.

Мълдър беше изцяло във властта на думите, които излизаха от устата на убиеца. Очите му бяха все така безизразно приковани в мъжа отсреща.

— Ето защо воинът на будо винаги печели. — С усмивка Моудъл приплъзна пистолета към Мълдър. — Аз съм този воин и не се боя от

своята смърт! Давам ти възможност на един изстрел. Това прави шанс шест към едно.

Мълдър протегна ръка.

— Един изстрел! — натърти Моудъл.

Агентът стисна оръжието и бавно се прицели. Някакъв глас в главата му казваше да дръпне спусъка, но това не беше неговият глас. Трябваше да залови Пушър, да му сложи белезници, да му прочете правата... а не да го застрелва. Тогава защо не го правеше?

Имаше моменти — когато Скъли отвори вратата или когато Моудъл му подаде пистолета — в които агентът мислеше, че е на косъм от победата. Сега командваше Пушър. Мълдър се бореше, но постепенно усещаше как волята му изневерява. Сякаш в просъница той чу гласа на Скъли. Знаеше, че е в стаята и все пак не можеше да откъсне очи от Моудъл.

— Чакай, Мълдър! Погледни ме!

Той се опита, но не успя.

— В стаята има чист кислород — опита се да го спре тя. — Няма нужда да ти казвам какво ще стане, ако натиснеш спусъка.

Петлето щракна още преди да е успяла да довърши изречението. Скъли подскочи. Моудъл потрепна едва забележимо. Гнездото беше празно.

Мълдър знаеше какво следва сега. Кошмар. Отчаяно искаше да продължи да стреля, да стреля докато намери гнездо, което да не е празно... Вместо това бавно спусна ръката си и остави пистолета върху гладката повърхност на масичката.

— Е? Не беше трудно, нали? — закачливо подметна Моудъл. — Хайде, сега е твой ред.

Скъли разбра.

— Мълдър, не!

Моудъл повиши глас:

— Мълдър, да! Направи го!

Агентът като че ли не чуваше нито единия, нито другия. Впрегна цялата си воля, за да устои на импулса да грабне пистолета. По лицето на Моудъл се стичаше вода като от кубче лед в горещ летен ден. Това беше добре. Колкото по-дълго издържеше Мълдър, толкова повече щеше да се изтощи Моудъл. Трябваше да наложи на краката си да

бягат, на устата си — да изкрещи на Скъли да се маха, на очите си — да погледнат встрани...

Моудъл се наведе. Концентрира се.

— *Хайде!*

Думите и силата на волята се вляха в едно. Пронизаха съзнанието на Мълдър...

Скъли се приближи към партньора си. Протегна ръка и заговори нежно:

— Дай ми пистолета, Мълдър. Това трябва да спре. Тя и аз можем просто да си излезем от тази стая...

За момент Скъли вярваше, че е спечелила. Никой от двамата мъже не направи нищо, за да я спре. Надяваше се, че нещо в гласа ѝ е достигнало до съзнанието на Мълдър и му е помогнало да преодолее чуждата воля.

Преди да разбере какво става, с едно-единствено рязко движение агентът се пресегна, сграбчи пистолета, насочи го към слепоочието си и дръпна спусъка.

Отчаяният писък на Скъли „Не!“ се сля с краткото прищракване на барабана.

Тя се свлече на стола. В този момент Мълдър можеше да бъде с пръснат череп. Обърна се и яростно изкрещя срещу Моудъл:

— Върви по дяволите, копеле мръсно!... — Сетне отново повтори отчетливо: — Мълдър, *дай ми пистолета.*

Посегна да го вземе, но полицаят я изпревари и го грабна. Последва секунда... опияняваща секунда... в която можеше да насочи оръжието срещу Пушър и да приключи веднъж завинаги всичко. Можеше да използва моментното му изтощение...

В следващия миг Моудъл отново се усмихваше с хищническата си усмивка. Предстоеше му най-забавната и най-ужасяваща част от играта. Впи поглед в жертвата си.

Мълдър насочи пистолета към Скъли.

Прошепна името ѝ. Сетне бавно започна да натиска спусъка.

Тя не можеше да повярва на онова, което се случваше. Прочете болката в очите на партньора си.

— Мълдър! Не го прави! Ти си по-силен от това!

— Твой ред е, агент Скъли. — Моудъл се хилеше зловещо. Щеше да се наслади на всяка секунда от шоуто. — Хайде, Мълдър, стреляй!

Скъли погледна своя партньор. Предпазната жилетка нямаше да ѝ помогне много. Целеше се между очите ѝ. Беше го наблюдавала хиляди пъти на полигона. Нямаше да пропусне.

Една сълза се търкулна от очите ѝ.

— Бори се — прошепна тихо.

Ръката на Мълдър потрепна. Вероятността в следващите няколко секунди да бъде мъртва беше четири към едно. Очите на Моудъл блестяха. Потта продължаваше да се стича по лицето му, тялото му се тресеше. Това щеше да бъде неговото най-голямо предизвикателство. Останалите убийства бяха само за загрявка. Сега доказваше себе си пред някой, който винаги го бе превъзхождал... в колежа... във ФБР, във всичко. Най-добрия. За нищо на света нямаше да се предаде точно сега. Удвои натиска.

— *Хайде!* Тя вече веднъж те е ранявала. Прочетох в досието ти. Върни ѝ го! *Застреляй я!*

Скъли не можеше да гледа в пистолета. Очите ѝ шареха из стаята. Не знаеше какво търси: изход, оръжие, нещо да се защити. Когато го видя вече знаеше, че това е единственият ѝ шанс. В огледалото пред нея се отразяваше противопожарната аларма.

Мълдър полагаше всички сили да не стреля. Още няколко милиметра и всичко щеше да свърши. Беше като да танцуваш по ръба на бездна, а някой друг да налага ритъма. Много скоро Моудъл щеше да се изтощи. Но дали *много* скоро означаваше *достатъчно* скоро... Мълдър мразеше мъжа отсреща, мразеше го за това, което е, и това, което го караше да прави...

— Ще те убия, Моудъл. — Очите му бяха пълни със сълзи.

— Да! — ентузиазирано отвърна Пушър. Като че ли идеята за това го възбуждаше почти толкова, колкото и самото гледане. — Дръпни спусъка и получаващ втора възможност да ме убиеш.

Перспективата се понрави на Мълдър. Звучеше просто. Стреля и после идва ред на Моудъл. Щеше да го направи с кеф. Но не трябваше да допуска подобни мисли в главата си. Това означаваше да стреля първо срещу Скъли, а такъв риск не искаше да поема... Ритъмът ставаше все по-бесен. Нямаше да издържи много дълго.

— Бягай, Скъли!

Тя бавно започна да отстъпва, все още втренчена в Мълдър.

— Скъли... — прошепна, докато показалецът му плавно се спускаше...

Тя се извърна и хукна към вратата. Очакваше всеки момент да опръска стената с кръвта си, но Мълдър успя да удържи спусъка още няколко мига. Достигнала стената, тя с все сила разби пластмасовото капаче на пожарния звънец.

Остър пронизителен звук отекна между стените на болницата.

Моудъл отклони поглед от Мълдър и мигна.

Огромната тежест, която притискаше агента, мигом се стопи. Осъзна, че няма нужда да държи пистолета насочен срещу Скъли. Можеше да го насочва към когото си иска. Обърна се и погледна Моудъл. Мъжът разбра, че за първи път бе изгубил контрол.

Преди да дръпне спусъка, за части от секундата на Мълдър му се стори, че вижда в Пушър другия, малкия човек — уплашен, треперещ, безпомощен.

Куршумът проби дупка в гърдите на Моудъл и го изхвърли от стола на земята. Агентът се изправи и събори масата на една страна. Приблужи се до тялото и отново стреля. Повече куршуми нямаше, но Мълдър продължи да натиска спусъка, докато в стаята не нахълтаха ченгетата.

— Федерална полиция! Залегни! — крещеше лейтенант Брофи.

Хората му насочиха оръжие срещу мъжа на пода, докато оглушителната аларма продължаваше да разкъсва въздуха из болницата.

Мълдър дишаше тежко. Адреналинът в тялото му бавно възвръщаше нормалните си стойности. Седна на стола и затвори очи. Трябваше му време да осъзнае какво бе сторил току-що.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Дъждът все още валеше. Силен и студен, той се изливаше над града и изпращаше отиващия си ден. Скъли се опитваше да въведе някакъв ред в планината от доклади, натрупали се напоследък. Мълдър се беше прибрал да поспи, но от няколко часа лежеше на леглото с отворени очи и наблюдаваше дъждовните капки, които си стичаха по стъклата на прозорците. Не беше убийството на Моудъл, което не му даваше мира, макар че понякога трудно издържаше тежката отговорност да отнеме чужд живот. Всеки път, когато притвореше очи, виждаше ръката си, насочила пистолета към Скъли. Оставаше му толкова малко. Един миг. Не можеше да забрави очите ѝ. Дали някога щеше отново да му вярва?

Беше почти десет, когато Мълдър не издържа и ѝ се обади. Знаеше, че ще си е в кабинета. Ако имаше нещо, което партньорката му не можеше да понася, това бе да стои без работа. Вдигна телефона при първото позвъняване.

— Тук е Скъли.

— Искам да го видя — каза Мълдър.

Не бе трудно да разбере за кого говори.

— Не можеш ли да почакаш до утре?

— Не мисля.

Скъли погледна часовника си и пресметна колко време ще ѝ е необходимо.

— Ще се видим там след около час.

— Ще те чакам пред интензивното отделение.

— Добре — отговори тя. — След 40 минути.

На Мълдър му отне 38. Скъли пристигна четири минути покъсно. Сгънаха чадърите си и влязоха във фойето. Болничният персонал ги прие доста хладно. Бяха изгубили двама от своите и по всеобщо мнение вина за това имаха федералните с техните игри на стражари и апаши по паркинга. Защо не нахлуха веднага? Може би тогава Рико и Джон щяха да бъдат живи?

Моудъл беше получил самостоятелна стая под специален надзор. Въръжен полицаи стоеше на пост пред вратата и четеше вестник.

Мълдър и Скъли приближиха и показаха значките си. Полицаят извади от джоба си ключ и ги пусна да влязат. Мълдър изчака, докато останат сами, и попита:

— Защо е охраната?

— Много хора загубиха приятели. Би било съвсем просто някой „случайно“ да изключи животоподдържащата апаратура — отвърна Скъли.

За пръв път, откакто бяха влезли, Мълдър погледна Пушър. Бе още жив, но животът му си отиваше. Беше в кома и хиляди тръбички влизаха и излизаха от тялото му. По-голямата част от лицето му беше бинтована. Дишаше с помощта на респираторен апарат.

— Никой не може да каже колко още ще издържи — каза Скъли.
— Но никога няма да дойде в съзнание.

Тя погледна към партньора си. Беше загрижена за него. Трудно бе човек да разбере какво ставаше в момента в главата му... дори за нея. Просто стоеше и гледаше Моудъл. Дълго мълча, преди отново да проговори:

— Знаеш ли, ние смятахме, че се е подлагал на лечение. Не бяхме прави.

— Какво искаш да кажеш?

— Прочетох картоната му. Не е искал да се лекува. Туморът е бил доброкачествен, можел е да се махне. Но Моудъл е отказал да бъде опериран.

— Защо? — Скъли беше изненадана от новите разкрития.

— Както сама каза — той беше един малък човек. А това го правеше велик.

Монотонното бръмчене на респиратора изпълни стаята. Мълдър бе уморен. Изглеждаше като човек, който не е спал със седмици. Вдигна очи и погледна Скъли. За момент ѝ се стори, че ще ѝ каже нещо. Нещо важно. Но никакъв звук не наруши тишината. Стана ѝ чудно какво ли бе толкова важно, за да го доведе тук посред нощ. Приблужи се до него и хвана ръката му.

В отговор Мълдър лекичко я стисна.

Издание:

Евърет Оуенс. Контрол

Американска. Първо издание

ИК „ЖАР — Жанет Аргирова“, София, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.